

Sygn. akt II Ka 398/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Dąbrowska

Sędziowie: SSO Ryszard Warda

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant: Marlena Achcińska

przy udziale Andrzeja Luchcińskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r.

sprawy:

A. K. (1) oskarżonego o czyn z art. 209 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Wyszkowie

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 3 czerwca 2014 roku

sygn. II K 904/13

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż przyjmuje, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuconego mu czynu w okresie od 7 lutego 2012 r. do 28 października 2013 r.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II Ka 398/14

UZASADNIENIE

A. K. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 7 lutego 2012 r. do 28 października 2013 r. w W. uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 30 sierpnia 2010 r., sygn. akt III RC 6/10 obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie swojej małoletniej córki O. K., przez co naraził wymienioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. II K 904/13:

I. oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że ustalił, iż dopuścił się go w okresie od 1 kwietnia 2012 r. do 4 października 2013 r. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie córki O. K.;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w wysokości 200 (dwustu) złotych, w tym kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych opłaty.

Powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego A. K. (1) zaskarżył Prokurator, zarzucając mu na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k.:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na wyeliminowaniu z czasokresu przypisanego oskarżonemu A. K. (1) przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. czasu od 7 lutego 2012 r. do 31 marca 2012 r. oraz od 5 października 2013 r. do 28 października 2013 r. w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w szczególności w postaci informacji uzyskanych od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wyszkowie, zeznań świadka A. K. (2) oraz częściowo B. J. (1), wskazuje bezsprzecznie, iż zachowanie oskarżonego również we wskazanym czasie wyczerpywało znamiona zarzucanego mu czynu;

II. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. K. (1) polegającą na wymierzeniu mu za przypisane przestępstwo kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa jej warunkowego zawieszenia na okres 3 lat próby, wskutek niedostatecznego uwzględnienia zasad wymiaru kary przewidzianych w art. 53 § 1 i 2 k.k., okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, wysokiego stopnia jego społecznej szkodliwości oraz celów prewencji indywidualnej i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc powyższe zarzuty Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie jako czasookresu przypisanego oskarżonemu czynu daty 7 lutego 2012 r. do dnia 28 października 2013 r. oraz wymierzenie A. K. (1) kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 i utrzymanie wyroku w pozostałej części w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora jest częściowo zasadna i w takim też zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Trafny jest podnoszony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na wyeliminowaniu z czasokresu przypisanego oskarżonemu A. K. (1) przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. czasu od 7 lutego 2012 r. do 31 marca 2012 r. oraz od 5 października 2013 r. do 28 października 2013 r., w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w szczególności w postaci informacji uzyskanych od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wyszkowie, zeznań świadka A. K. (2) oraz częściowo B. J. (1) wskazuje bezsprzecznie, iż zachowanie oskarżonego również we wskazanym czasie wyczerpywało znamiona zarzucanego mu czynu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przyjęcia przez Sąd Rejonowy daty 1 kwietnia 2012 r., jako początku okresu czynu zarzucanego oskarżonemu, nie zaś, jak przyjęto w akcie oskarżenia daty 7 lutego 2012 r. wskazać należy, że rację ma Prokurator wskazując, iż w toku toczącego się postępowania Sąd meriti nie wykazał, że A. K. (1) w okresie od 7 lutego 2012 r. do dnia 31 marca 2012 r. swym zachowaniem nie wyczerpał znamion czynu stypizowanego w art. 209 § 1 k.k. Powyższe nie wynika również z depozycji świadka B. J. (2), na podstawie których Sąd Rejonowy w znacznej mierze bazował ustalając początek czasokresu niealimentacji zarzucanej oskarżonemu. Słusznie zauważa

przy tym skarżący, iż z depozycji świadka B. J. (2), która co prawda wskazywała, iż w okresie od 7 lutego 2012 r. do 31 marca 2012 r. oskarżony znajdował się w trudnej sytuacji materialnej, nie wynika, iż oskarżony dopiero od 1 kwietnia 2012 r. nie realizował obowiązku alimentacyjnego na rzecz swojej małoletniej córki. Znaczącym jest przy tym fakt, iż A. K. (1) w okresie od 7 lutego 2012 r. do 28 marca 2012 r. posiadał zatrudnienie na ¼ etatu, które co prawda nie dostarczało mu środków pieniężnych porównywalnych z tymi, które uzyskałby pracując na pełen etat, niemniej system pracy, w którym zatrudniony był oskarżony umożliwiał mu podjęcie dodatkowych zajęć i uzyskiwanie dodatkowego źródła dochodu, a tym samym realizowanie ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Wskazać przy tym należy, iż z zeznań ww. świadka wynikało, iż zdarzały się sytuacje, że oskarżony nie stawiał się do pracy, zaś w trakcie prowadzonych z nią rozmów twierdził, iż szuka innego zatrudnienia.

Błędna była także w ocenie Sądu Okręgowego zmiana czasokresu czynu przypisanego oskarżonemu w zakresie daty końcowej i przyjęcie za tę datę dnia 4 października 2012 r., z uwagi na fakt, iż był to dzień ostatniej wynikającej z akt przedmiotowej sprawy częściowej płatności zobowiązań alimentacyjnych przez oskarżonego. Zauważyć bowiem należy, iż z zeznań przesłuchanej w dniu 28 października 2012 r. w charakterze świadka matki małoletniej pokrzywdzonej A. K. (2) jednoznacznie wynikało, iż oskarżony w ogóle nie interesuje się córką, zaś ostatnią kwotę wygzekwowaną przez Komornika od A. K. (1) otrzymała w październiku 2012 r. Biorąc zatem pod uwagę treść depozycji ww. świadka oraz uwzględniając datę przedmiotowego przesłuchania, zasadnym było, co słusznie zauważył Prokurator, uznanie, iż oskarżony również po dniu 4 października 2012 r. do dnia przesłuchania A. K. (2) w dniu 28 października 2014 r. nie realizował ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, wypełniając tym samym swoim zachowaniem dyspozycję art. 209 § 1 k.k.

Mają na uwadze wskazane powyżej okoliczności Sąd Okręgowy uznał, iż w realiach niniejszej sprawy nie było podstaw do skracania oskarżonemu okresu zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i dlatego też dokonał korekty zaskarżonego wyroku w tym zakresie, przyjmując, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w okresie od 7 lutego 2012 r. do 28 października 2013 r.

Chybiony był natomiast podnoszony przez Prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego, polegający na wymierzeniu mu za przypisane przestępstwo kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa jej warunkowego zawieszenia na okres 3 lat próby, wskutek niedostatecznego uwzględnienia zasad wymiaru kary przewidzianych w art. 53 § 1 i 2 k.k., okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości oraz celów prewencji indywidualnej i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wskazać należy, iż o rażącej niewspółmierności kary można mówić wtedy, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., sygn. V KRN 178/85). Wskazuje się, że pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt. 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która powinna zostać wymierzona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 lutego 2009 r., sygn. SNO 2/09).

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu A. K. (1) kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby jest adekwatna do popełnionego czynu i uwzględnia okoliczności łagodzące, które Sąd starannie ustalił i rozważył. Sąd meriti jednakże nie przecenił tych okoliczności, lecz zważył

je łącznie z okolicznościami obciążającymi oskarżonego, w związku z czym kara pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą w ustalonych prawidłowo okolicznościach faktycznych sprawy. Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom skarżącego, wymierzona oskarżonemu kara jest współmierna w stosunku do społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i spełnia zadanie społecznego oddziaływania kary oraz cele szczególnie-prewencyjne. Jest wynikiem trafnej oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych zarzucanego mu czynu oraz danych osobopoznawczych oskarżonego i jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 § 1 i 2 k.k. uznana być musi za karę prawidłowo wyważoną.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. dokonał korekty zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż przyjął, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w okresie od 7 lutego 2012 r. do 28 października 2013 r. W pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzeczenie o kosztach oparto o treść art. 635 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.